

The Mars Volta so se po uspešnem prvencu De-Loused in Comatorium, izdanem leta 2003, vrnili s še bolj ambicioznim projektom. Skupina, katere korenine izhajajo iz razpadlih **At the Drive-In**

je poslušalce, pa tudi marsikaterega kritika, (ponovno) presenetila s svojo brezkompromisnostjo in stilsko nestanovitnostjo. Če za večino skupin velja, da se držijo ustaljenih tirov, ki so jim prinesli uspeh, ter se pridno izogibajo kakršnimkoli izvenžanrskim deviacijam, bi bilo reči kaj takšnega za Mars Volto bržkone žaljivo. Tako glasbeni napredek kot tudi inovativnost sta bila vidna že pri At the Drive-In, vse skupaj pa se še bolj rapidno odvija v

novonastali skupini Omarja A. Rodrigueza-Lopeza in Cedrica Bixlerja Zavale

To je album, ki se ga za resnično razumevanje mora poslušati v celoti, album, ki rabi 'znanje poslušanja'. Brez tega lahko le dvignete roke in ga zavrnete, kot je storilo kar nekaj oboževalcev skupine At the Drive-In z argumentom, da album nima duše. V primeru potrpljenja (pri nekaterih le-to ne bo potrebno) vas bo zvočna slika popeljala skozi vrsto stilov, ki dobesedno odslikajo portret tega konceptualnega albuma. Le-ta nima le duše, ampak je film s celotno zgodbo, ki lahko pretrese, če se ga le posluša dovolj podrobno.

Že prva pesem Cygnus ... Vismund Cygnus postreže z mešanico energičnosti, ki pokaže celotno surovo moč skupine, in mirnim plavanjem v psihedeličnih eksperimentalnih vodah kraut rocka. To križanje, nenadno prehajanje, se skozi album redno ponavlja, že prva pesem pa jasno pokaže, da ta album ne bo le blede kopija prejšnjih stvaritev. Nadaljuje se z mirnejšo, najbrž najbolj lahkotno pesmijo na albumu, the Widow, okoli katere je prav tako bilo dvignjenega ogromno prahu, zopet predvsem s strani "pravih oboževalcev".

Frances vas bo (za)peljal v omamljen južnoameriški latino, v zakajeni in zapiti kubanski bar, od prijetnega igranja na klavir, do zapitega udrihanja po njem. Na pogreb, kjer igra mrtvaška koračnica, glasba, ki bi še najprej spadala v kakšno Mahlerjevo simfonijo, ne pa v rock album, bi rekli ortodoksneži. Sliši se vpliv Milesove priredbe Concierta de Aranuez, sliši se petje siren, ki prehaja v jokanje in stokanje, igranje trobente, ki nakazuje moro, ubijanje. Najdemo lahko vezi z Led Zeppelini, sliši se prog. art-rock sedemdesetih, na primer zvočno poigravanje a la King Crimson (na albumu je sodeloval eden izmed bivših kitaristov te skupine). Dejansko lahko slišite kolikor povezav hočete, vse to pa daje albumu vpogled v nove in nove dimenzije glasbenega ustvarjanja. V mojih očeh je to le dvignilo vrednost skupini, ki bi se jo težko popredalčkalo in ki se nikakor ne omejuje načrtno.

Resnično je album že samo z glasbenega vidika pravo popotovanje, saj glasba velikokrat govori sama zase, vendar svoje dodajo še izvrstna, na trenutke nedoumljiva besedila, ki razgrinjajo ali pa zakrivajo zgodbo. Za nameček so mestoma v španščini, kar le še otežkoči vaše glasbeno popotovanje. Na ta račun lahko tudi najdete številne nedokončane razprave, ki že od izida potekajo po različnih forumih.

Prispeval Jernej Prodnik
Sreda, 16 Julij 2008 18:00

Piko na i vsemu prej omenjenemu dodaja izvrsten ovitek, ki je delo mojstra te obrti, Storma Thorgersona, najbolj znanega po sodelovanju s Pink Floyd.

The Mars Volta se resnično izkazujejo za eno izmed najbolj vznemirljivih novonastalih skupin v zadnjih letih in prvovrsten glasbeni greh bi bil, če bi spregledali to mojstrovino.

Ocena : 10/10